

POHÁDKA O VÍLE ZUBNIČCE

Žila byla jednou jedna moc krásná víla. Jmenovala se Zubnička. Říkalo se jí tak, protože měla tuze krásné zuby. Byly hezky bílé a zdravé. Víla nedělala nic jiného, jen si je čistila. Bála se, aby se jí zoubky nezka-zily.

Víla bydlela v chaloupce z dubových lístečků. Jenže jednou přišel silný vítr a celý domeček víle odnesl.

Zubnička byla velmi smutná, proplakala celou noc, protože neměla kam hlavu složit. Šel kolem chytrý jezevec a snažil se vílu utěšit.

„Musíš si, Zubničko, postavit domeček z něčeho pevnějšího, pak ti jej vítr neodfoukne,“ řekl jezevec a šel si po svém.

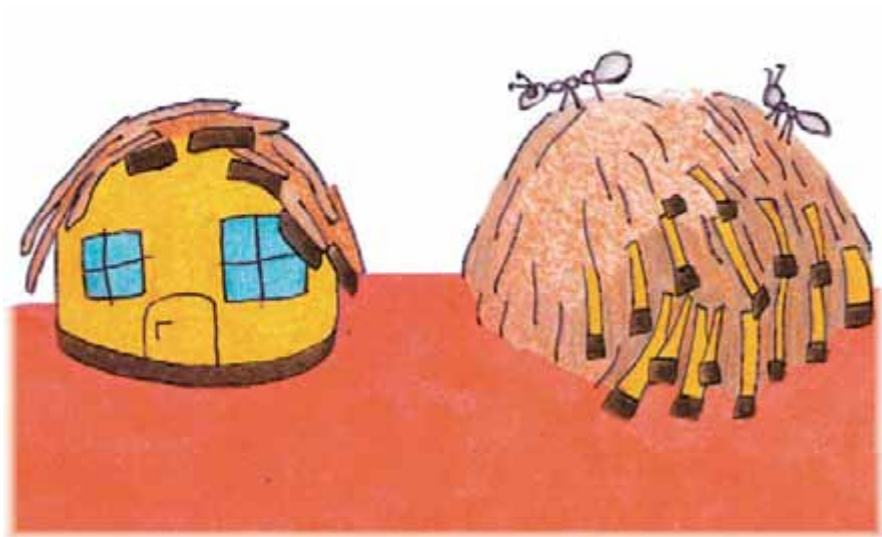
No jo, řekla si Zubnička. To se jezercovi lehce řekne. Ale co je pevnějšího než list? Víla se rozhodla, že to hned zjistí. Kdo by to mohl vědět? Mravenci! Víla Zubnička roztáhla svá motýlí křídla a vydala se hledat mravence. Konečně našla dva, jak se vztekle tahají o kus klacíku.

„Mravenečkové,“ oslovila je víla sladkým hlasem. Oba mravenci k ní zvedli hlavu a zlost je hned přešla.

„Copak si přeješ, krasotinko?“

„Potřebuji poradit. Měla jsem domeček z lístečků, ale vítr mi ho odnesl. Nevěděli byste, co je pevnější než lístečky? Chci si postavit nový domeček, ale nevím z čeho.“

„To je snadné, nejpevnější jsou klacíky,“ řekli mravenci bez zaváhání. „A jestli chceš, my ti domeček sami postavíme.“

Jak řekli, tak udělali a víla Zubnička měla do večera krásný nový domeček z klacíků. Moc mravenečkům poděkovala a těšila se, jak si bude v domečku hospodařit.

Jenže v noci přišel ještě silnější vítr než předtím a z domečku nezůstal klacík na klacíku.

Nešťastná Zubnička si sedla na kamínek a tiše plakala. Šel kolem zase jezevec.

„Zubničko, Zubničko, co je to za nápady, stavět si domeček z klacíků? Ty přece vítr snadno rozfouká,“ kroutil nevěřícně hlavou.

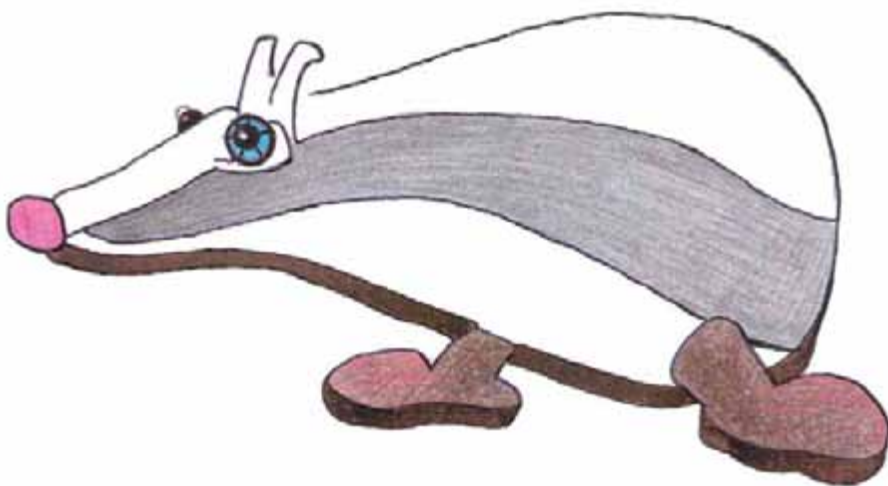
„Tak mi porad, jezevče. Z čeho si mám domeček postavit?“

„To je přece snadné,“ zamumlal, „sama přece víš nejlíp, co je na světě nejpevnější.“

„Opravdu nevím!“

„Ale víš. Vždyť to máš i ve jméně!“

Najednou to Zubnička došlo. Přece zdravé zoubky! Zdravé zoubky jsou pevnější než kámen. Z těch by byl pevný a krásný domeček!

„No dobře, ale kde mám tolik zoubků vzít?“ rozesmutnila se pak Zubnička náhle.

„Přece od dětí. Děti jsou moc hodné a jistě ti rády pomohou. Mají plnou pusku mléčných zubů, které jim stejně samy od sebe vypadají. Proč by se o ně s tebou nepodělily?“

„Tohle přece nemůžu po dětech chtít!“ pohoršila se víla Zubnička, která si svých zoubků cenila nadevše.

„Tak jim za zoubky slušně zaplať. Za každý zdravý zoubek, které dají pod polštář, jim vyčaruj penízek.“

„Ale některé děti si zoubky nečistí a mají je zkažené. Ze zkažených zubů by nebyl hezký domeček.“

„Tak za zkažené zoubky nedávej nic.“

Ještě tu noc se Zubnička vypravila po světě a se sbírala z pod dětských polštářů spoustu zdravých zoubků na svůj domeček. Za každý zdravý zoubek vyčarovala penízek. Zkažené zuby nechala dítěti pod polštářem a žádný penízek tam nenechala.

A tak to dělá Zubnička dodnes. Svůj domeček má sice dávno postavený, ale je ještě mnoho víl a skřítků, kteří nemají kde bydlet.

I ty jim můžeš pomoci tím, že si budeš zoubky hezky čistit. A až ti začnou vypadávat, budou zdravé a skřítki i víly je budou moct na své domečky použít.

POHÁDKA O ŠŤOURÁLKOVI A HRNÍČKOVI

Žili byli jednou dva skřítkové. Byli to bratři. Jeden byl moc hodný, měl nos samou pihu a vlasy červené jako vlčí mák. Rád se smál a pro každého měl úsměv. Bydlel v nepoužívaném puntíkováném hrnečku, a proto mu nikdo neřekl jinak než Hrníček.

Jeho bráška měl vlasy černé jako noc a velké brýle na nose. Velice rád jedl a byl velice chytrý. Nebyl zlý, ale do všeho každému mluvil. Proto mu začali říkat Štourálek.

Jednou se přihodilo něco nečekaného. Paní Makové, u které oba skřítkové bydleli, přijela návštěva. Byla to neteř Alenka. Podle všeho měla Alenka u své tety zůstat delší dobu.

A skřítkci byli nahraní. Je totiž nepsaným pravidlem, že skřítek nesmí být člověkem spatřen, jinak ho stihne trest. Lidé sice o skřítcích věděli, ale nikdy je na vlastní oči nezahlédli.

Staré paní Makové, která špatně viděla, se vyhýbali snadno, ale čiperné holčičce by se věčně schovávat nedokázali.

Zvlášť když paní Maková věnovala Alence nepoužívaný puntíkový hrneček na mléko.

„Ode dneška tu budeš mít svůj vlastní hrneček, Alenko,“ pravila mile paní Maková a postavila hrnek i s milým skřítkem Hrníčkem před Alenku.

Alenka si naštěstí nestihla všimnout, jak Hrníček rychle z hrnku vyskočil a pelášil pryč ze stolu.

Zadýchaný přiběhl ke svému bráškovi, který bydlel za lednicí.

„Je se mnou ámen,“ stěžuje si nezvykle Hrníček Štourálkovi, „Alenka si do mého domečku nalila mléko.“

„Tak počkej, až to mléko dopije,“ nenechal se Štourálek vyrušovat a dál si četl skřítkovskou encyklopedii.

A tak Hrníček čekal a čekal a čekal. Ale Alenka patřila k těm dětem, které nikdy nevypijí pití celé a Hrníček se tedy nemohl do svého zatopeného domku vrátit. Stále v něm bylo trochu mléka, v němž by se jisto jistě utopil.

Úsměv na Hrníčkově tváři uvadl a z veselého skřítkova nezbylo nic. Štourálek už měl toho utrápeného vzdychání dost.

„Přestaňstím, rušíš mě v četbě!“ napomenul brášku.

„Nemám kde bydlet, tak jsem smutný.“

„Od začátku jsem ti říkal, aby sis vybral jiný hrneček. Ale tys musel mít ten nejhezčí. Teď to máš. Já ti to říkal,“ byl zase chytrý Štourálek.

Alenka zatím seděla u snídane a tiše pofňukávala. Měla před sebou ještě plný talíř krupičné kaše, ale jíst se jí nechtělo.

„Já se z té holky zblázním,“ zavrtěl Štourálek hlavou. „Taková dobrota a ona to nejí.“

„Ani mléko ještě nevypila,“ přidal se Hrníček.

„Musíme si s ní promluvit,“ navrhl Štourálek.

„To přece nemůžeme. Nesmí nás vidět.“

„Já můžu všechno,“ naparoval se Štourálek a hrnul se směrem k Alence.

„Když může on, můžu já taky,“ pomyslel si Hrníček a vykročil za bráškou.

„Taková dobrota a ona to nechá vystydnout,“ mumlal si první skřítek pod fousy a šplhal po noze stolu nahoru. Hrníček ho ve všem následoval.

Už byli oba na stole, ale Alenka si jich ještě nevšimla. Zamračeně hleděla do talíře s kaší a ohrnovala nad ní svůj špičatý nosík.

Štourálek se neohroženě vypravil přímo k talíři. Nic ho nemohlo zastavit. Sliny se mu na kaši sbíhaly tak rychle, že je nestačil polykat.

Rozčilený Hrníček také zapomněl na přísný zákaz ukazovat se lidem. Vyhrnul si rukávy a že si to půjde s Alenkou vyřídit.

Jenže v tu chvíli zvedla holčička hlavu a oba brášky spatřila.

Dříve než stačila cokoli říct, se čas zastavil a v dálce zaduněl hrom. Vše zůstalo stát jako přimražené.

Tedy skoro vše. Dva skřítkci se krčili na stole a čekali na trest za to, že se nechali spatřit člověkem.

Královna víl vlétla oknem do místnosti a zle se na skřítky zamračila:

„Porušili jste přísný zákaz. Jaký jste k tomu měli důvod?“

„Alenka zaplavila můj domeček mlékem, chtěl jsem si s ní promluvit.“

A jindy sebevědomý Štourálek pravil tenkým hlasem:

„Ta kaše mě snad očarovala, královno. Měl jsem na ni takovou chuť.“

„Budete potrestáni po zásluze,“ pravila královna a odletěla oknem. Všechno v místnosti, i Alenka, zase ožilo.

Ale kde jsou naši skřítki?

Hrníček od té doby musí dohlížet na to, aby děti dopíjely své pití až do dna. Teprve potom, když je hrnek úplně prázdný, může si v něm skřítek na chvíli odpočinout.

A Štourálek? Jak se někdo vrtá v jídle, musí ho skřítek popohánět stříbrnou metličkou. Je z toho celý nabručený, nejraději by si někde četl, ale štourálků v jídle je bohužel příliš, a tak si skřítek moc často nevydechne.

A co ty? Necháš naše skřítky chvíli v klidu odpočívat? Nebo necháváš hrnky zpola plné a v jídle se štouráš?